

פרשת דוד

יו"ל ע"י מוסדות "מקדש לדוד" ישראל
 בראשות ובנשיאות כ"ק מורנו ורבנו האדמו"ר רבי **דוד חנניה פינטו** שליט"א
 בן הצדיק המלובן רבי **משה אהרן פינטו** זצ"ל ונכד הצדיק הקדוש המלובן רבי **חיים פינטו** זע"א

פרשת תזריע

ה' ניסן תשפ"ד 1228

זמני השבת

ירושלים תל אביב חיפה באר שבע			
הדלקת נרות	6:31	6:46	6:37
מוציא שבת	7:45	7:47	7:46
רבנו תם	8:24	8:21	8:21

הילולא דצדיקא

ה' ניסן
 רבי אברהם יהושע העשיל
 האוהב ישראל מאפטא

ו' ניסן
 רבי אהרן ראטה

ז' ניסן
 רבי ששון מזרחי

ח' ניסן
 רבי יחיאל מיכל טיקוצ'ניסקי

ט' ניסן
 רבי אריה לוי

י' ניסן
 רבי שלום משאש
 רבה של ירושלים

יא ניסן
 רבי ישעיה הלוי הורביץ
 בעל השל"ה הקדוש

ברזל, בכאלו ייסורים נוראים והמיתו אותו במיתה משונה ואכזרית כל כך, ובאותו רגע ממש היה מקבל עליו עול מלכות שמים בשמחה. אמרו לו תלמידיו רבינו! עד כאן, עד כדי כך יש לשמוח בעבודת ה'? אמר להם - בוודאי! וביותר עכשיו ראוי לי לשמוח שמצאתי בעצמי את המידה הזו, דהיינו את המוכנות למסור נפשי על קדושת ה'...

והיה מאריך ב'אחד' עד שיצתה נשמתו ב'אחד', כלומר כל אותו הזמן שהיו מייסרים אותו בייסורי תופת הוא היה אחוז בדבקות בהקדוש ברוך הוא ובשמחה עצומה על המצוה שנזדמנה לידו.

אליבא דאמת אין לנו מושג מגדלות רבי עקיבא. לרבי עקיבא הייתה נשמה של משה רבינו, חז"ל מספרים (במסכת מנחות כט, ב) כשעלה משה למרום הראהו הקב"ה את רבי עקיבא יושב ודורש על כל קוץ וקוץ תילי תילים של הלכות, אמר משה לפניו - ריבונו של עולם יש לך אדם כזה בעולמך ואתה נותן את התורה על ידי? כלומר, שטען לפני ה' שר' עקיבא יותר ראוי לתת את התורה לעם ישראל. אמר לו הקב"ה כך עלתה במחשבה לפני, עד כאן.

מובא במדרש (ויקרא רבה פרשה ל"ד) שרבי עקיבא בא לרבי טרפון (שהיה עשיר מופלג) והציע לו עסקה שהיא בבחינת השקעה מניבת פירות באומרו לו - אני אקנה עבורך עיר אחת או שתיים. רבי טרפון קיבל את ההצעה ונתן לרבי עקיבא סכום של ארבע מאות דינרי זהב, ומשקיבל רבי עקיבא את המעות הלך וחילק את כולו לצדקה. שליש מהן נתן לעניים, ושני שלישים חילק ללומדי משנה, ללומדי תורה ולסופרים.

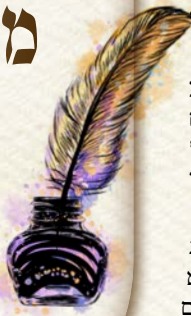
זמן רב חלף, ורבי טרפון לא קיבל אף רווח מן העסקה המוצלחת. משחלף זמן נוסף ניגש לרבי עקיבא והתעניין - מה עלה בגורל העסקה? ענה לו רבי עקיבא, כי העסקה טובה היא מאוד עד לאין סוף. רבי טרפון חשש מאוד לגורל ממונו, ובקש לראות את העסקה. לקחו רבי עקיבא והביאו לבית המדרש. פתח ספר תהילים למרבה התמיהה של רבי טרפון, וקרא לפניו את הפסוק (תהילים קיב, ט') "פיזר נתן לאביונים צדקתו עומדת לעד". אז אמר לו רבי עקיבא "הנה העיר שקנית לך!"

כשהבין רבי טרפון את העניין עמד ונשקו לרבי עקיבא בראשו ואמר לו: "רבי ואלופי, רבי בחכמה, ואלופי בדרך ארץ". אחר כך הוסיף לו רבי טרפון ממונו כדי שיחלקו לצדקה. אהבת ה' הייתה בוערת בליבו של רבי עקיבא ולכן ביקש שגם אחרים יזכו להוסיף עוד מצוות ועוד מעשים טובים.

כמה עלינו ללמוד מרבי עקיבא שעם כל גדולתו לא האמין בעצמו וכל ימיו היה מצטער בגלל זה, אנו על אחת כמה וכמה חייבים לדאוג על יראת השמים שלנו. יהי רצון שנוכח לדביקות בהקב"ה ולעבודו בלבב שלם. אמן כן יהי רצון.

משביר לדוד

התקשרות להשי"ת במצות המילה ובצרת

"וביום השמיני ימול בשר ערלתו" (ויקרא יב, ג)

בפרשיות הללו תזריע - מצורע קוראים על עניין המצורע. אומרים חז"ל 'מצורע' אותיות 'מוציא רע' כלומר הצרעת באה על חטא לשון הרע, שהוציא דיבה על הבריות.

אבל יש עוד רמז בזה כי הצרעת זה יסורין כמו שאומרת הגמרא (ברכות ה, ב) שמראות נגעים הם מזבח כפרה והיסורים מוציאים את הרע מן האדם, כי על ידי היסורין הוא מזדכך ומתנקה מכל עוונותיו. וזהו עניין הסמיכות: "אשה כי תזריע... וביום השמיני ימול בשר ערלתו". ונסמך לזה פרשת המצורע, ללמדך ששם שבמצוות מילה מתקשר הבהן לבריתו של אברהם אבינו - כך הייסורים והצער שמגיעים לאדם על ידי הצרעת המה מוציאים ממנו את הרע ומקשרים אותו אל ה' יתברך, כי הייסורים הם לטובת האדם ובואם אליו.

וכך אומר המשגיח מפוניבז' עליו השלום שהצרעת מגיעה בהדרגה. בתחילה היא פורחת בבית שהוא רחוק קצת מן האדם, אך בכל אופן האדם זקוק לביתו כי הוא מגן עליו מן הקור ומן החום, ומשלא חש ולא קישר שיש עוון בידו - פורחת הצרעת בבגדים שהם מכסים את גופו וממילא כבר יותר קרובים לאדם, ואם אף כך לא חזר בו ולא עלו בו הרהורי תשובה, אזי פוגעת הצרעת בגופו שהוא הקרוב ביותר אליו. וזה מוסר השכל לאדם שלא יתרגל למכות ולעונשים ה' ירחם, אלא יהיה רגיש וערני כלפי מוסר ה' יתברך.

וניתן להסביר את הדברים, שזהו רמז לאדם כיצד יחזור בתשובה לפני ה'. באם ילמד מוסר מנגעי בתים ומנגעי הגוף ויזכך את עצמו להתקרב יותר ויותר אל השם יתברך, הרי הושגה מטרת הנגעים. בגמרא (ברכות סא, ב) מסופר על התנא הקדוש רבי עקיבא, כי בשעה שהוציאו את רבי עקיבא להריגה זמן קריאת שמע היה, והיו סורקים את בשרו במסרקות של ברזל והיה מקבל עליו עול מלכות שמים. אמרו לו תלמידיו - רבינו! עד כאן? אמר להם כל ימי הייתי מצטער על פסוק זה "בכל נפשך אפילו נוטל את נשמתך", ואמרת מתי יבוא לידי ואקיימו, עכשיו שבא לידי לא אקיימו?

והיה מאריך ב'אחד' עד שיצאה נשמתו ב'אחד', יצאה בת קול ואמרה: אשריך רבי עקיבא שיצאה נשמתך ב'אחד'. עד כאן. מהו הפשט "כל ימי הייתי מצטער על אותו פסוק מתי יבוא לידי ואקיימו"? והנראה לומר כי רבי עקיבא בכל יום כאשר היה קורא קריאת שמע ואומר "אהבת את ה' א-להיך בכל לבבך ובכל נפשך" היה מכוון למסור עצמו על קדושת ה', אולם היה חונק בעצמו שמא כל מה שצטער זהו רק דיבור בעלמא ואין זה אלא בבחינת מחשבות באמריה ולא באופן מעשי, כיון שמי יעיד שהוא מוכן למסור נפשו על קדושת ה' ועל זה היה מצטער בכל יום מימיו, עד שהגיע אותו יום שהוציאוהו להריגה והיו סורקים את בשרו במסרקות של

במסילת נערה

שביבי אמונה ובטחון
מפנקסו של מו"ר הגה"צ
רבי דוד חנניה פינטו שליט"א

בנין עדי עד בזכות הצדיקים

באחת השנים בעת היותנו בהילולת הצדיק רבי חיים פינטו זיע"א, הגיע למקום יהודי שאמר "אם עד שנה הבאה בתי לא תזכה למצוא את זיווגה - לא אוסיף לפקוד את קבר הצדיק ביום ההילולא!"

כשאמר זאת, הוא התכוון בדבריו - שכשם שהוא בטוח שימשיך להוסיף ולפקוד את קבר הצדיק ביום ההילולא כמידי שנה - כך באותה מידה הוא בוטח בקב"ה שימצא לבתו את זיווגה הראוי לה בתוך שנה.

יהודי זה זכה, ואמונתו היוקדת בבוא העולם זיכתה את בתו לבוא בברית האירוסין כעבור חודשיים מיום ההילולא והיא הקימה בית נאמן בישראל.

ועוד בענין זה: באחת השנים קיבלתי קהל בעיר מרסיי שבצרפת. במשך היום כולו נערכה קבלת הקהל בביתו של אדון ציון מרציאנו היקר הי"ו, ובערב נתבקשתי לדרוש באחד מבתי הכנסת שבמרסיי.

לאחר הדרשה הייתי עייף מאוד מעמל היום, אולם למרות זאת התגברתי על עייפותי והמשכתי לקבל קהל גם בבית הכנסת בסמוך לאחד השולחנות, כשלצדי יושב הרב עמרם שליט"א ששימש באותו הזמן כדיין במרסיי.

בין הפונים הייתה אישה שבאה לפניי יחד עם בעלה ובנה התינוק ואמרה לי בהתרגשות: "כבוד הרב, תינוק זה בא לעולם בזכות התפילות שלך. שנים רבות לא זכיתי להינשא, ובכל אותן שנים הגעתי אליך פעמים רבות וביקשתי את ברכתך בזכות אבותיך הקדושים זיע"א, עד שנראה היה שאפילו אתה כבר היית שרוי בצער גדול מכך שטרם זכיתי למצוא את זיווגי."

בשנה שעברה, כשהגעתי שוב לקבל את ברכתך לזיווג אמרת לי לפתע: 'אולי מזלך נמצא באוסטרליה? סעי לשם, ונסי לבנות את חייך מחדש באוסטרליה. ואם גם דבר זה לא יועיל לשינוי מזלך - שובי למרסיי וה' יעזור'.

כל מי ששמע שאני נוסעת לאוסטרליה - צחק ממני. אולם אני עשיתי כעצתך ונסעתי. ואכן, כעבור שבוע ימים הוצע לי שידוך הגון ממשפחה של חסידים ויראי שמים. שם, באוסטרליה המרוחקת ממרסיי מרחק כעשרים אלף קילומטרים מצאתי את בן זוגי והרי הוא לפניך, וברוך ה' אני שמחה להראות לך גם את התינוק שנולד לנו במזל טוב!"

ולאחר מכן המשיכה ואמרה: "מאז הכרתי את בעלי עזרתי לו רבות להתחזק בעבודת ה' ולקבוע עיתים לתורה, וברוך ה' כיום הוא שומר שבת ומניח תפילין, וכעת הוא זה שעוזר לי ומשפיע עלי לכסות את ראשי ולהתחזק עוד ביהדות".

כששמעתי את סיפורה של האישה פניתי לרב עמרם שליט"א שישב כל אותה העת לצדי, ובהתרגשות גדולה אמרתי לו שניתן לראות מסיפור זה על גודל כוחם של אבותי הקדושים זיע"א, שזכותם עמדה לאישה במציאת זיווגה האמיתי, בהקמת משפחתה ובחזרתה בתשובה.

דברי הנמים

פרפראות לפרשה
משולחנם של חכמי התורה

הדרכת רופאים מתמחים והלבנת הפנים

"להורות ביום הטמא וביום הטהור זאת תורת הצרעת" (ויקרא יד, נז)

שאלה הלכתית מעניינת שהונחה על שלחנו של הגאון רבי אליעזר יהודה וולדנברג שליט"א בעל "ציץ אליעזר", נפתרה על יסוד דברי הנצי"ב מוולאז'ין בפסוק זה.

השואל, רופא באחד מבתי החולים מירושלים, ביקש לדעת האם יש היתר להדריך סטודנטים ליד מיטתו של חולה המאושפז בבית החולים, כאשר המטרה היא ללמד את הסטודנטים ולא עזרה לחולה, או שמא יש בכך סתירה ל'שבועת הרופאים', שבה מתחייב הרופא שלא לגלות את מצבו הרפואי של החולה לאנשים זרים?

בעל "ציץ אליעזר" משיב לו שמצד השבועה אין מניעה בהדרכת הסטודנטים, שהרי בשעת השבועה יודע כל רופא שידריך סטודנטים ליד מיטת החולה, כשם שנהגו עימו בעת שלמד רפואה, ואם כן בודאי שלא כיוון להכליל בשבועתו שלא לגלות גם לסטודנטים.

ועוד יש בזה סברא נוספת:

בכל חכמה יש את הכלל של "ומתלמידי יותר מכולם", ועל ידי שמסביר להם והשאלות ששואלים, לא פעם מתעורר גם אצל הרופא דבר חדש לתועלת רפואתו של החולה, באופן שיוצא שיש בזה איך שהוא גם עזרה לחולה.

אלא שמבחינה אחרת יש לדון על אסיפה זו של הרופא וסטודנטים סביב מיטת החולה, כאשר מראים להם את המקומות בגופו שבהם פגעה המחלה, ואפילו במקומות נסתרים, ואם כן יש בכך הלבנת פנים לחולה.

כאן מצא בעל "ציץ אליעזר" ראייה מקורית מדברי הנצי"ב בהעמק שאלה', ופירש הנצי"ב על פי דברי הראב"ד ב'תורת כהנים', ש"להורות" הכוונה שהכהן יהיה מורה בשעה שבא מעשה לפניו ויהיה קורא לתלמידיו להראות להם בעין את צורת הנגע ופרטיו בין ביום הטמא ובין ביום הטהור.

וזה מה שסיים הפסוק ואמר: "זאת תורת הצרעת" - ללמדנו שדין זה אינו בכל מקום, אלא רק בצרעת, כי באמת יש בזיון גדול לאדם שיתקבצו תלמידים רבים ויביטו על בשרו ונגעו, ולכן ודאי שכיזא בזה במקום אחר אסור לעשות, כי בכך מלבינים את פני השואל, אבל "זאת תורת הצרעת" - שבכך תהיה לו כפרה על שהלבין הוא פני חברו. עד כאן מדברי הנצי"ב.

ואם כן, מסיים בעל "ציץ אליעזר" את תשובתו לרופא השואל, מכאן יש ראייה שאסור להראות לסטודנטים את פצעי החולה משום איסור הלבנת פנים, ומן הראוי שהרופא ירצה את החולה שיסכים לכך, ואם מתנגד - יש להימנע מלהביאם סביב למיטתו.

נצור רשונך

שמו ייכתב בספר הזיכרונות

מי שהוא מכיר את האנשים בטבעם, שהם מבעלי הלשון, שתשוקתם תמיד לדבר מגנות חבריהם, והוא הולך ויושב ביניהם, אף שלא יסייע לדבריהם כלל, אף על פי כן פושע נקרא, שעבר על דברי חז"ל, שצו להתרחק משמיעת דברים שאינם הגונים.

וכל שכן אם הוא מכוון לשמוע את דבריהם - גדול עונו מנשוא, ויחקק עבור זה למעלה בספר הזיכרונות.

פניני הפרשה

פנינים קצרים מפרשת השבוע

התורה מצווה על שפע גשמי

"ובמלאות ימי טהרה לבן או לבת תביא כבש בן שנתו לעולה או תור לחטאת" (ויקרא יב, ו)

סדר הפסוקים בדיני הבאת קרבן יולדת, מעורר תמיהה:

שהרי לאחר שהתורה מפרטת את 'סל הלידה', את הקרבן שהיולדת מביאה, היא מפסיקה לרגע וכביכול חותמת את הענין בפסוק "זאת תורת היולדת לזכר או לנקבה", אך מיד בפסוק הבא שוב חוזר הפסוק לקרבן היולדת שמצבה הכלכלי רעוע "ואם לא תמצא ידה ידי שה ולקחה שתי תורים".

הלא דבר הוא!

ואכן אמר רבי שר-שלום מבעלזא זצ"ל, שמכאן רואים ראייה מפורשת מן התורה שמן הדין ומן הראוי שתהיה פרנסה ברחבות לישראל. כי כשהתורה אומרת לנו "זאת תורת היולדת" - היינו כך צריכה להיות המצב של יולדת - שתשיג ידה לקרבן עשיר, כי על פי התורה צריכה להיות כל יולדת שיהיו לה צרכיה בריאות, אלא שאם יתרחש לפעמים ש"לא תמצא ידה" זה כבר איננו לפי התורה...

ברוח רעיון זה אמר בעל ה'שפת אמת' - נהגו לעשות את 'סעודת הברית' דווקא, ברחבות רבה, בכדי להמשיך פרנסה לכלל ישראל, שהרי בתורה כתוב "זאת תורת היולדת" מיד לאחר הקרבן של יולדת עשירה, לומר לך "זאת תורת היולדת" - כך צריכים לנהוג.

מהי תכלית הצרעת?

"נגע צרעת כי תהיה באדם והובא אל הכהן" (ויקרא יג, ט)

קשה למה נאמר "והובא אל הכהן", דמשמע שאינו הולך בעצמו אלא מובא מכח אחרים, היה לו לומר ויבא אל הכהן.

בספר 'בני יוסף' מבאר על דרך מה שאמרו חז"ל שהצרעת באה על עוונות האדם, ולכן צריך לילך אל הכהן שידבר אליו דברי כיבושין לשוב על חטאיו.

והנה הצרוע כשהולך אל הכהן כוונתו לבקש רפואה לבשרו, אבל כוונת התורה היתה בעיקר שיבא אל הכהן כדי להיטהר מחטאיו, וזה היתה כל תכלית הנגע. ולכן אמר הכתוב והובא אל הכהן, כי לגבי עיקר תכלית הנגע הוא מובא בעל כרחו אל הכהן מתוך שיש צרעת בבשרו והוא רוצה רפואה, כי לולא הצרעת לא היה הולך לכהן לשמוע מוסר ותוכחה, אך הנגע מביא אותו בעל כרחו אל הכהן ללמוד דרכי תשובה, ולכן אמר "והובא" שהנגע מביאו בכח לשמוע תוכחת מוסר מהכהן.

הקב"ה חס על כבוד הבריות

"איש צרוע הוא טמא הוא טמא יטמאנו הכהן בראשו נגעו" (יג, מד)

תמה היה רבינו חיים בן עטר זיע"א, מדוע נאמר כאן "איש צרוע הוא", ולא נאמר כפי שהוזכר עד כה "צרעת היא"?

וביאר הרב שהתואר 'צרוע' הוא שם תואר והוא נבזה ושפל יותר מאשר אם היתה התורה מעידה עליו כי יש לו 'צרעת', בזה באה התורה ללמדנו שאדם זה במעשיו הרעים נמאס הוא בעיני ה' עד שהביא עליו את הצרעת.

והנה, שאר הנגעים הם באים על האדם במקומות מוצנעים, בהיות והשי"ת חס על כבוד בריותיו וגם כאשר הם ראויים לעונש, הוא מעניש אותם באופן שלא יתגנה לעיני הבריות.

אולם איש זה שנמאס כל כך בעיני ה', הביא עליו השי"ת את נגע הצרעת במקום גלוי לכל: "בקרחתו או בגבחתו", ונגלה לעיני הכל שהוא נבזה ומאוס הן בעיני המקום והן בעיני הבריות.

מן האוצר

ממשנתו של מו"ר הגה"צ רבי דוד חנניה פינטו שליט"א

המילה מגינה מכל מיני פורענויות

"וביום השמיני ימול בשר ערלתו" (ויקרא יב, ג)

אמרו רבותינו ז"ל (דברים רבה ו, א) למה התינוק נימול לשמונה ימים? לפי שנתן הקב"ה רחמים עליו להמתין לו עד שיהיה בו כח, עד כאן. נמצא כי רק ביום השמיני יש כח לתינוק להיות נימול. וצריך להבין מדוע באמת דווקא ביום השמיני מתחזק כוחו ולא קודם לכן?

אולם נראה שיסוד הדברים הוא על פי המובא בזהר הקדוש (תזריע מ"ד) שמל"ן את התינוק לשמונה דווקא, כדי שיעבור עליו שבת ותגיעהו נפש החיונית הנשפעת בעולם מקדושת השבת. ובהגיע אותה הנפש אז יהיה הוולד ין קיימא. וכמו כן כתב האור החיים הקדוש (על הפסוק בראשית ב, כ) שקודם שבאה שבת עדיין היה העולם רופף ורועד, כיוון שבאה שבת נתחזק העולם ונתייסד, עד כאן.

עוד כתב מו"ר זקני הקדוש רבנו יאשיהו פינטו זיע"א, מדוע מל"ן את התינוק כבר בצאתו מרחם אימו בהיותו רק בן כמה ימים ולא ממתנים למולו כשיגדל? מפני שכידוע אין כח ביד האדם להגן על עצמו מיצרו הרע ומן הפורענויות המתרגשות לבוא בעולם, אלא אם כן יש בידו תורה ומצוות. שכח התורה עצום ונורא הוא לשמור עליו מכל מרעין בישינו ללעלמא, והוא כתרים מן הפורענות בעבורו להגן עליו מכל פגע ולהצילו מיצר הרע. והתינוק שנולד כעת - מי יגן עליו, והיאך יזכה להישמר מן המזיקים, הרי עדיין אין בידו את כח התורה, כי אין הוא עוסק בה וסגולתה אינה יכולה לסוכך עליו. לכן ציווה הקב"ה למול אותו, וגדולה זכות מצוות המילה שתגן עליו בינתיים והיא תהיה לו לשמירה עד שיגדל ויהיה לאיש ויחזיק בתורה הקדושה, עד כאן לשונו הטהור.

ונתתי רמז לדבר מן הכתוב "וביום השמיני ימול בשר ערלתו". "וביום השמיני ימול" ראשי תיבות "והי" העולים בגימטריא כ"א, והוא השם הקדוש "אהיה" שמספרו כ"א. שעל פי תורת הקבלה הוא השם העיקרי מכל שמוותיו הקדושים של הקב"ה, וכל שאר השמות הינם רק ענפים הנספחים אל השורש שהוא השם "אהיה".

ועל ידי מצוות מילה שהיא אות ברית קודש המתקיימת ביום השמיני (שמיני מלשון נשמה) זוכה נשמתו של התינוק להיות מחוברת ומקושרת עם השם הנורא והנכבד הזה. וזכות השם הקדוש עומדת לו לשמירה, הן שמירה רוחנית מן היצר הרע, והן שמירה גשמית מכל מיני פורענויות הבאות לעולם. עד שיגדל ויתחיל לעסוק בתורה הקדושה והיא תהא למגן ולמחסה בעדו.

במרה מפטירין

הפטרת השבוע: "ואיש בא מבעל שלישה" (מלכים ב' ד).

הקשר לפרשה: בהפטרה מסופר על צרעת נעמן והיא מענין הפרשה המדבר בטהרת המצורעים.

אנשי אמונה

אורחות חיים מתוך הספר "אנשי אמונה"
לתולדות צדיקי משפחת פינטו זיע"א

כ"ק רבי חיים פינטו זיע"א, פגש פעם ברחוב ביהודי בשם ר' חיים כהן.

ניגש הצדיק אל היהודי ואמר לו: "אני יודע, שאתה מתכוון היום לנסוע באוטובוס. דע לך כי כל נוסעי האוטובוס ימותו. אני מיייעץ לך שתפריש מכספך לצדקה, וצדקה תציל ממות, וכך ינצלו חייר".

"אם נכונים הדברים - יאמר נא הרב את הדבר הזה לכל נוסעי האוטובוס כדי שכולם ינצלו", כך ביקש חיים מכבוד הצדיק.

כ"ק רבי חיים זיע"א, השיב ואמר לו:

"כל הנוסעים האחרים לא יאמינו לדברים שלי, ולכן רק לך אני אומר זאת ומציע את דרך ההצלה".

וכך באמת התרחש באותו יום. האוטובוס נפל מצוק גבוה, וכל נוסעיו נהרגו במקום, זולת חיים כהן שניצל מהמוות, בזכות מצות הצדקה שעשה.

ועוד בענין זה:

הצדיק כ"ק רבי חיים זיע"א, פגש פעם ביהודי בשם ר' יחיא כהן ע"ה.

אמר לו הצדיק: "אני יודע שיש לך בכיסך כך וכך כסף. תן לי לצדקה סכום כסף, ויישאר לך סכום כסף מסוים" (וכ"ק רבי חיים פינטו זיע"א הדגיש במדויק את הסכום שיישאר לו).

יחיא שאל את הצדיק: "אם אני אתן כל כך הרבה כסף לכבוד רב, מה יישאר לי בסופו של דבר?"

וכך השיב לו הצדיק:

"אני מבטיח לך, שסכום הכסף שיישאר ברשותך, תשרה בו ברכה, לבניך ולבני בניך".

יחיא כהן עשה כבקשת הצדיק. ואכן ברכת הצדיק התקיימה. יחיא כהן נפטר בגיל מבוגר מאד, זקן ושבע ימים, וזכה שבניו ובני בניו נעשו עשירים מופלגים.

כזאת היא זכותה של אמונה תמימה בצדיק, בבחינת "ויאמינו בה' ובמשה עבדו".

זכור לטוב

מתורתו של אליהו הנביא זכור לטוב

ונתייבשה דעתי עד שאעשה נקמה אני בעצמי לעתיד בעמלק.

אמרו רבותינו, בעוד כשהיו יעקב ועשו במעי אמן, אמר יעקב לעשו: עשו אחי, שני אחים אנחנו לאבינו ושני עולמות יש לפנינו, העולם הזה והעולם הבא, העולם הזה יש בו אכילה ושתייה ומשא מתן ולשאת אשה ולהוליד בנים ובנות, אבל העולם הבא אינו כן בכל המדות הללו, ואם הוא רצונך טול אתה העולם הזה ואני אטול העולם הבא.

ומנין שכך הוא, שנאמר (בראשית כ"ה) "ויאמר יעקב מכרה כיום את בכורתך לי", כשם שהיינו אומרים בבטן. באותה שעה נטל עשו בחלקו העולם הזה ויעקב נטל בחלקו העולם הבא, וכשבא יעקב מבית לבן וראה עשו שיש ליעקב נשים ובנים ועבדים ושפחות ובהמות וכסף וזהב, מיד אמר עשו ליעקב: יעקב אחי, לא כך אמרת לי שתיטול אתה העולם הבא ואני אטול העולם הזה, ומנין לך כל העולם הזה נשים ובנים וממון עבדים ושפחות? למה אתה משתמש ונהנה מן הדברים שבעוה"ז כמותי?

ואמר לו יעקב לעשו, זה מעט הרכוש שנתן לי הקב"ה להשתמש בו לפי הצורך שלי בעוה"ז, שנאמר (שם ל"ג) "וישא את עיניו וירא את הנשים ואת הילדים ויאמר מי אלה לך ויאמר הילדים אשר חנן א-להים את עבדך", באותה שעה האמיד עשו בדעתו ואמר ומה העולם הזה שאין ליעקב חלק בו כך נתן לו הקב"ה, העולם הבא שהוא חלקו של יעקב על אחת כמה וכמה.

באותה שעה אמר לו עשו ליעקב: יעקב אחי, בוא נעשה שותפות אני ואתה טול אתה העולם הזה והעולם הבא חצי ואני אטול גם כן העולם הזה והעולם הבא חצי, שנאמר (שם) "ויאמר עשו אציגה נא עמך מן העם אשר אתי" ואמר לו יעקב לעשו "אדוני יודע כי הילדים רכים" ואינם יכולין לעמוד ביסורין של בנין, שנאמר (שם) "ויאמר אליו אדני יודע כי הילדים רכים והצאן והבקר עלות עלי ודפקום יום אחד ומתו כל הצאן. יעבר נא אדני לפני עבדו ואני אתנהלה לאטי לרגל המלאכה אשר לפני ולרגל הילדים עד אשר אבוא אל אדני שעירה".

אמר רבי יוחנן, מעיד אני עלי שמים וארץ, שכל תלמיד חכם שהוא קורא ושונה לשם שמים ונהנה מיגיע כפו, עליו הכתוב אומר (תהלים קכ"ח) "יגיע כפיך כי תאכל אשריך וטוב לך אשריך בעולם הזה וטוב לך לעולם הבא", ואומר (שיר השירים ז) "מה יפית ומה נעמת אהבה בתענוגים". ולא עוד אלא שאשתו ובניו יראים ממנו ועכו"ם יראים ממנו ומלאכי השרת שואלין בשלומו. והקב"ה אוהב אותו אהבה גמורה, שנאמר (דברים כ"ה) "וראו כל עמי הארץ כי שם ה' נקרא עליך ויראו ממך".

שאלו תלמידיו את רבי אליעזר ואמרו לו, מנין שעתיד הקב"ה לעשות נקמה בעמלק בעצמו. מיד פתח רבי אליעזר ואמר, כתיב (ישעיה ס"ג) "מי זה בא מאדום", זהו שנאמר ברוח הקודש ע"י דוד מלך ישראל (תהלים ס) "מואב סיר רחציו על אדום אשליך נעלי עלי פלשת התרועעי מי יובילני עיר מצור מי נחני עד אדום".

כנגד מי אמר דוד מקרא זה? לא אמרו אלא כנגד הקב"ה, שהוא עתיד לעשות נקמה בעצמו בעמלק שבא מאדום.

משלו משל למה הדבר דומה?

למלך שבנה ארבעה פלטרין בארבע מדינות. נכנס לראשונה ואכל ושתה ולא שלף את נעלו, וכן לשניה וכן לשלישית, וכשהוא נכנס לרביעית אכל ושתה ושלף את נעלו, ואמר להן לעבדיו צאו והביאו לי את הגדולים שבמדינה זאת ויערכו לפני להם.

מיד אמרו לו עבדיו, אדונינו המלך, מפני מה כשנכנסת לראשונה ושתית ושתית ולא שלפת את נעלך וכן לשניה וכן לשלישית, וכשנכנסת לרביעית אכלת ושתית ושלפת גם כן את נעלך.

מיד אמר להן המלך לעבדיו, כשנכנסתי לראשונה לא היתה דעתי מתיישבת שם וכן לשניה וכן לשלישית, ובכל עת הייתי מצפה ואומר מתי אראה אותה שעה שאכנס לרביעית ועכשיו שראיתי אותה שעה מיד נתייבשה דעתי.

כך אמר הקב"ה, עשיתי מלחמה בפרעה ובעמלק ובסיסרא ובסנחריב ובנבוכדנצר, ולא נתקררה

מעוניין לזכות את הרבים ולהפיץ את הערץ "פחד דוד" באזור מגוריך?

פנה עוד היום ע"י שליחת מייל ל: mld@hpinto.org.il

ותזכה בברכת הצדיק רבי דוד חנניה פינטו שליט"א

לקבלת דבר תורה יומי

מאת מורנו ורבנו

כ"ק האדמו"ר רבי דוד חנניה פינטו שליט"א

ניתן לשלוח הודעה

אנגלית +972587929003 • צרפתית +16467853001
ספרדית +541141715555 • עברית +972585207103

טעמו וראו מי טוב ה' - מודעה רבה לאורייתא

בסייעתא דשמיא מעתה ניתן להאזין לשיעורי מורנו ורבנו כ"ק האדמו"ר רבי דוד חנניה פינטו שליט"א - בעברית, אנגלית, צרפתית וספרדית

באתר קול הרשון ובמספר ישיר 0733-718-144

בקרוב יהיה ניתן לקבל חוברת קטלוג מפורט, כל שיעור עם מספר ישיר, ניתן לקבלו במייל: mld@hpinto.org.il

מסודר לפי פרשות השבוע, חגים ונושאים שונים.

שמעו ותחי נפשכם